

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Difficultatis 1. Quid tenendum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

TRACTATUS II. DE IPSO COMPOSITO.

*Post Tractationem de Principiis & Causis sequitur Tractatio de Principiato
& Causato; hoc est ipso composito, de quo sit*

DISPUTATIO VIII.

De ipso Composito.

Hanc materiam concernentia
videnda sunt, dicta de distin-
ctione modali & connotativa
ubi tractata est hæc Major; Im-
possibile est transire à contradi-
ctorio ad contradictorium sine
sufficienti mutatione, in præfenti autem tra-
ctabitur hæc Minor, sed sine entitate modali
non potest salvari transitus à non esse uniti ad
esse uniti: Quod ut fiat, fit

QUÆSTIO I.

De Unione.

Examinabimus hic imprimis, an sine entitate
modali ratio unionis salvari possit? deinde
an unio formaliter accepta sit modus? deniq;
de conditione huius modalitatis.

DIFFICULTAS I.

*An sine entitate modali, ratio unionis salvari
possit?*

Affirmant Nominales, & ex nostris Greg. de
Valen. tract. 4. disp. 1. q. 2. Dandinus in tra-
ctatu 7. de anima, Vadingus tractatu de In-
carnatione: negat Suar. cum aliis nostris.

Punctum Difficultatis I.

Quid Tenendum?

DICENDUM est. Sine modali entitate, rationem
unionis, salvari non posse.

PROBATUR primò Conclusio. Impossibile est
transire à contradictorio ad contradictorium,
sine sufficienti mutatione, ut dictum tractando
de modis. Ergo & ad esse uniti, à non esse uniti,
transiri non poterit sine sufficienti mutatione,
nam etiam esse uniti & non esse uniti sunt con-
tradictoria, sed nisi ponatur entitas modalis,
non dabitur sufficiens mutatio ad transitum à

non esse uniti ad esse uniti, quæ enim hæc muta-
tio? Ergo ponenda est entitas modalis, subsum-
ptum mox probabitur impugnatione responso-
rum.

PROBATUR secundò principiis adlatis in tra-
ctatu de modis, quæ hic proportionaliter, appli-
canda sunt.

PROBATUR tertio. Unio hypostatica non pot-
est salvari sine modali entitate. Ergo neque unio
compositi Physici. Consequentia probatur
Autoritate Athanasii, qui asserit, quod sicut
anima rationalis & caro unus est homo, ita Deus
& homo, unus est Christus, quæ verba accipi ut
sonant, nihil vetat. Deinde, quod est diversitas
ordinis inter Naturam humanam & personam
Divinam, hoc est indifferentia in materia & for-
ma ad uniri & non uniri, & sicut diversitas ordi-
nis determinatur ad uniri per superadditum
modum, ita & indifferentia debet tolli per eun-
dem. Antecedens autem probatur auctoritate
S. Thomæ, qui universaliter asserit, quodvis per-
fectibile requirere dispositionem superadditam
ad recipiendam perfectionem altioris ordinis,
& ita lumen gloriæ præsupponitur visioni, gratia
omnibus habitibus supernaturalibus moralibus
primò infundendis, habitibus actibus, & universa-
liter natura ordinis inferioris aliqua sui muta-
tione, similitudinem ordinis superioris prius
participat, quàm à natura superioris ordinis per-
ficiatur. Antecedens idem, robur habet ex ar-
gumento, quod ponitur in materia de possibili-
tate Incarnationis; ubi ostenditur non posita
entitate modali salvari commodè non posse,
cur mediare defacto uniatur natura Divina na-
turæ humanæ? salvari item non poterit, cur
potius Persona verbi & non aliæ sint immedia-
tè unitæ? Reliqua videantur in materia de In-
carnatione.

Obi-

OBJICITUR I. Nulla est necessitas unionis modalis, non sunt autem multiplicanda entia sine necessitate.

RESPONDETUR. Ex infra dicendis, esse necessitatem, ut ostendatur sufficiens mutatio ad esse uniti acquirendum.

INSTABIS. Ponamus miraculosè à Deo tolli omnes modos, siue illi sint formaliter unio, siue connotatum: & nihilominus ponamus indistincte à se materias & formas ut ante, illa extrema verè erunt unita. Ergo otiosa est modalitas superaddita.

RESPONDETUR. Negando fore illa unita, sed habebunt se ita, sicut Angelus intimè corpori præsens, vel sicut duo puncta se invicem penetrantia, unde tunc nec materia v.g. esset animata, nec paries albus, sed tantùm esset materia & anima, paries & albedo; carerent enim determinativo ad esse uniti.

OBJICITUR secundò. Modi implicant. Ergo rationem unionis ingredi non possunt. Antecedens probatur, habere entitatem distinctam, & non habere entitatem distinctam sunt contradictoria, modi habent entitatem distinctam, ut supponitur, & non habent entitatem distinctam; quia sine extremis conservari non possunt.

RESPONDETUR. Nego sequi ex eo, quod sine extremis Modi conservari non possint, eos non habere distinctam entitatem, quamvis non habeant ratam. Adde in sententia Aristotelis formæ materiales & accidentia habent distinctam entitatem à materia, nec tamè per illum conservari poterant extra subiectum, en non implicat apud Philosophum habere propriam entitatem, & tamen non posse separari.

OBJICITUR tertio. Si daretur unio modalis, partes compositi non unirentur immediatè, unirentur enim media unione.

RESPONDETUR. Modales, quod unirentur media unione tanquam ratione ut quo, non verò mediante tanquam ratione ut quod; & sicut quamvis inter oculum & objectum mediet visio, immediatè tamen objectum videtur, quia visio mediat tanquam ratio videndi & ut quo, ita & hinc, posita autem modalitate pro connotato, multo minus urgebit argumentum.

INSTAB. Saltem compositum non erit ens per se, non enim uniretur per se, sed per aliud.

RESPONDETUR. Modales, non ex eo compositum esse ens per se, quia extrema uniuntur se ipsis, sed quia ad se ordinantur tanquam actus & potentia, ejusdem ordinis.

OBJICITUR quartò. Relatio interveniens inter extrema non est modus: compositio item tam ex genere & differentia, quàm & natura & hæccitate non sunt modi. Ergo nec compositio extremorum Physicorum.

RESPONSUM ad consequentiam in materia de relatione, unde dico consequenter, relationem unibilium esse indistinctam, licèt unio importet

modalitatem, sicut relatio Paternitatis est quid indistinctum, licèt esse Patrem importet entitatem. Aliæ paritates non tenent, quia cum partes Metaphysicæ sint indistinctæ realiter, etiam unio illarum, debet esse identitas, adeoque nihil distincti importans; unio autem partium Physicarum non debet esse identitas.

OBJICITUR quintò. Compositum non est superaddita entitas extremis simul sumptis. Ergo nec compositio seu unio, est superaddita entitas. Consequentia probatur, quia compositio & unio, est fieri uniti. Ergo si ipsum factum esse seu compositum non est superaddita entitas, nec fieri superadditum erit, nam aliàs fieri & factum esse, non essent idem.

RESPONDETUR. Disparitatem esse; quia impossibile est reperire formam & materiam simul sumptam, & non reperire compositum, possibile autem est reperiri materiam & formam, & nondum esse unionem, eritque adhuc fieri & factum esse idem, quia sicut fieri importat distinctam modalitatem; ita & factum esse.

OBJICITUR sextò. Modalitas superaddita non potest facere compositum unū formaliter, nam si faceret unum faceret vel per modum totius, vel per modum partis: non per modum totius, quia illa modalitas non est totum esse compositi; non etiam per modum partis, quia partes sunt ea, quæ componuntur, modus autem non est id, quod componitur; quod si neutro modo facit unum formaliter, absolute non facit unum formaliter; quia quidquid facit unum formaliter, facit illud unum, vel formalitate partiali, vel formalitate totali.

RESPONDETUR. Modalitæ, unionem non esse partem ut Quod compositi, esse tamen partem ut Quo, seu ipsam compositionem, qui autem modum pro solo connotato admittunt, negabunt, quod modus ille, vel per modum totius, vel per modum partis faciat compositum, sed per modum necessarij connotati, ad eum modum, quo terminus relationem, nec per modum partis, nec per modum totius, constituit relationem.

OBJICITUR septimò. Si de ratione unionis esset modalitas, hac modalitate prius deberet creari rationalis anima, quia extremum præsupponitur modo, hoc autem dici non potest, quia est error Origenis asserere, prius animas quàm uniantur creari.

RESPONDETUR. Non esse necesse animas prius tempore creari, quod volebat Origenes, sed sufficit illas creari prius naturâ. Certè enim modus respectu modalifactorum habet se ut prius, quia competit illi causalitas respectu modalifactorum & habet se ut posterius, quia præsupponit subiectum, cui inexistere debet. Posito autem quod unio modalis vel modalitas pro connotato importata, sit materialis, non erit necesse ante hanc modalitatem præsupponi Animam vel formam.

Ut

Ut autem pondus primi argumenti quod principale est in hac materia fundamentum examinetur, sit

Punctum Difficultatis 2.

Proponuntur Variæ Responsiones ad argumentum.

RESPONDENT primò aliqui: Sufficiens mutatio, quare forma & materia à non esse uniti transeant, est, quia materia, est materia in actu secundo, & forma, est forma in actu secundo.

CONTRA, impossibile est transire à non esse materiæ in actu secundo, ad esse materiæ in actu secundo, item à non esse formæ in actu secundo, ad esse formæ in actu secundo, sine sufficienti mutatione, propter principium universale. Impossibile est transire à contradictorio &c. Sed nisi ponatur entitas modalis non erit sufficiens mutatio ad istum transitum habendum; quod probo inquirendo, quæ sit hæc mutatio.

RESPONDENT, quia materia non tantum est sibi & in se, sed & alteri, hoc est formæ, forma item non est sibi tantum & in se, sed & alteri, hoc est materiæ, item quia materia & forma unescunt, hoc est in homine hominescunt, in bove bovescunt, sed redit argumentum, impossibile est transire à non esse sibi & alteri, ad esse sibi & alteri, à non esse hominescentis, ad esse hominescentis, sine sufficienti mutatione, quæ hæc mutatio?

RESPONDENT ulterius, transire v.g. materiam ad esse sibi & alteri seipsa, ad eum modum, quo à non esse ad esse. Angelus transit seipso. Sed redit argumentum, impossibile est transire à non esse transeuntis seipso, ad esse transeuntis seipso, sine sufficienti mutatione propter receptum principium impossibile est &c. sed nisi ponatur entitas modalis non ostendetur sufficiens mutatio, ad transitum à non esse transeuntis seipso, ad esse transeuntis seipso, quæ enim illa? videantur dicta de modis, Instantia adlata de Angelo pro nobis est. Quando Angelus à non esse existens ad esse existentis transit seipso, est mutatio facta in entibus, quia de novo producitur entitas Angelus: si ergo tu taliter seipso transire à non esse uniti ad esse uniti censes, admittis novam entitatem. Denique tunc seipso transitur à non esse ad esse, Imprimis, quando est nova tunc pullulans entitas. Deinde quando illo posito hoc ipso indispensabiliter transitur, à contradictorio ad contradictorium, de quo queritur, inclusa illa sufficientia in ipsomet ente seu esse, apparet enim quod ipsi esse, insit vis denominandi, & sic seipso transitur à non esse existentis, seipso autem non transitur ad esse similis, nisi ponatur altera qualitas, si sit similitudo in qualitate, idque ideo, quia illa sufficientia non est inclusa in ipso esse, cum possit esse qualitatis esse, & non esse, similitudinis esse. Jam autem non hoc ipso, quia ponitur entitas materiæ & formæ, habetur transitus ad esse uniti.

RESPONDENT secundò alii, quæ responsio est continuatio prioris. A non esse uniti ad esse uniti, vel secundum Phrases immediate positas, à non esse transeuntis seipso, ad esse transeuntis seipso transire per novam formalitatem, seu modum essendi appropriare dictum. Quod ipsum sic aliter proponitur. Duplex potest esse transitus ab uno contradictorio ad aliud, unus à non esse simpliciter ad esse simpliciter, vel ab esse simpliciter, ad non esse simpliciter, ut cum Angelus creatur, à non esse simpliciter, transit ad esse simpliciter, vel cum annihilatur, tuncque ab esse simpliciter, transit ad non esse simpliciter, & in tali transitu debet esse mutatio in entibus, vel non entibus. At verò datur alius transitus ab uno contradictorio ad aliud, per quem aliquid transit, tantum à non esse secundum quid, ad esse secundum quid, vel è contra, ut sit in generatione, nam materia absolute potuit existere sine forma, tantumque transit à non esse habentis formam esse habentis formam, &c. & in tali transitu, non est necesse fieri mutationem in ipsis entitatibus, sed in entibus secundum quid, seu formalitatibus, seu in modis essendi, formaliter distinctis ex natura rei à suis entitatibus, quibus identificantur, qui etiam modi essendi, non tribuunt esse rebus absolute & simpliciter, sed aliter esse secundum quid, quam ante fuerint, & denominari de novo.

CONTRA est, Tum quia redit argumentum factum, impossibile est transire à contradictorio non habentis novam formalitatem, ad esse habentis novam formalitatem, denominationem, modum essendi appropriatè dictum, sine sufficienti mutatione, at quæ hæc mutatio? & certè, ad formalitatem relationis similitudinis, de novo habendam, transitur positione albedinis v.g. in altero pariete, ad denominationem & formalitatem inæqualis, vel deperditione, vel acquisitione entitatis, & sic de reliquis, quæ autem est mutatio ad habendam novam formalitatem unionis? Tum quia universaliter loquendo distinctio ex natura rei, quam supponit hæc doctrina nulla datur. Tum quia ad transitum à non esse simpliciter, ad esse simpliciter, requiritur mutatio in entibus, vel non entibus. Ergo etiam & ad transitum à non esse secundum quid, ad esse secundum quid; non est enim major ratio unius, quam alterius. Tum quia transitus à non esse relati, ad esse relati, est transitus secundum quid, & tamen requirit si fortè non nisi unus paries sit albus, ut etiam alius dealbetur, quæ mutatio est in entibus. Ergo immeritò assumitur, mutationem in hoc transitu non debere esse in entibus. Tum quia illa formalitas, & non est entitas modalis, & est entitas modalis, non est, ut supponunt oppositi, est autem entitas modalis, ut probatur, est enim terminus immediatus veræ actionis realis, quæ est generatio, habet entitatem suam secundum quid, & pro-